

Hồi 27

Thiên Ma Cốc

Trong tuyệt vực Phong Ma Sơn.

Mỗi lần Quân Tùng nhúc nhích thì y lại lún xuống một chút. Quân Tùng quá đổi hốt hoảng, gần như đã thấy tử thần ngay trước mắt mình, y thì thào nói:

- Hoa Hoa muội muội nhớ ngày này năm sau cúng giỗ của ta nhé. Nếu được nàng nhớ đến ta sẽ không trở thành con ma đói phiêu bạt không chốn dung thân.

Quân Tùng quá đổi bức xúc, thở hắt ra, thân pháp lại chìm xuống thêm một chút nữa.

Hoa Hoa nói:

- Huynh đừng nói nữa... muội không để cho huynh chết thảm như thế này đâu.

Quân Tùng bậm môi không thốt nửa lời nhưng vẫn cảm nhận mình tiếp tục chìm xuống bãi lầy và chẳng bao lâu nữa thì chui tọt xuống tận cùng a tỳ.

Y lắc đầu:

- Dù muốn hay không thì ta cũng phải xuống a tỳ chầu lão diêm chúa ôn dịch. Lão không bắt ai lại nhằm Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân mà bắt. Không lẽ lão muốn ta xuống làm bếp cho lão ư?

Thân pháp Quân Tùng chìm đến gần ngang ngực.

Y nhìn Hoa Hoa nói:

- Hoa Hoa... Trước khi huynh trở thành hỏa đầu quân trong cõi diêm phủ thì cho huynh được nhìn dung diện dung tuyệt sắc của nàng, để xuống dưới ta còn có hồng nhan tri kỷ đáng nhớ đáng thương.

Hoa Hoa đỏ mặt.

Quân Tùng nói tiếp:

- Nàng đừng từ chối một kẻ đang cận kề cái chết. Ôi sao Tiểu Thần Toán Tử, kiêm luôn Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân, lại phải chết trong lúc này chứ?

Gã lún thêm hai đốt tay nữa.

Hoa Hoa khẩn trương vô cùng, nhưng vẫn cố nắm tay Quân Tùng:

- Muội không để cho huynh chết đâu. Phải chi Hắc Bạch Thần Quân đừng đoạt chiếc roi da của muội.

Quân Tùng nhìn nàng:

- Bộ chiếc roi da của nàng cứu được ta sao?
- Muội có chiếc roi đó sẽ có cách đưa được huynh lên.

Hai mắt Quân Tùng mở to:

- Thật vậy sao?
- Nhất định sẽ có cách, nhưng rất tiếc...
- Nàng đừng nói thế, ta có cách rồi. Tại sao huynh và muội không nghĩ ra nhỉ? Y tưởng thứ nhất là của huynh, còn phần tiếp theo là của muội.

Mộng Hoa Hoa hối thúc Quân Tùng :

- Huynh nói nhanh đi.

Quân Tùng nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Ở... Sao Hoa Hoa không dụng đến sợi dây lụa thắt lưng?

Hoa Hoa then đỏ mặt như trái táo chín mọng:

- Huynh...

Quân Tùng ử rử nói:

- Hoa Hoa ngại ư ? Nếu như huynh chết thì muội đâu có cơ hội lấy được pho thiên thư Lưỡng Thiên Xích, bằng như ngược lại...

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài.

Quân Tùng thở ra, nhìn nàng:

- Hoa Hoa... Huynh được sống sẽ rất mang ơn muội. Sau này huynh sẽ làm những món thật đặc khẩu để hầu hạ muội.
- Huynh đừng nói nữa...
- Không nói cũng chết mà nói cũng chết, duy nhất chỉ có muội mới cứu được huynh mà thôi.
- Muội sẽ cứu huynh.
- Ông trời có mắt mà.

Hoa Hoa cỡi dây thắt lưng, thắt thành vòng thông lọng, cột vào tay Quân Tùng rồi kéo đến một gờ đá. Nàng xiết chặt sợi dây lụa vào gờ đá, nói với Quân Tùng.

- Huynh có thể bám vào dây lụa mà lên khỏi bãi lầy được rồi đó.
- Không có muội thì huynh xem như vắn số trong tuyệt vực Phong Ma Sơn này.

Quân Tùng nắm dây lụa thắt lưng của Hoa Hoa kéo thân từ từ lên khỏi bãi lầy.

Lên được hết bãi lầy, y nằm lăn ra đất, ngửa mặt nhìn hàng chữ Thiên Ma Cổ Cốc đang phát xanh rờn. Quân Tùng rửa thắm:

- “Chưa gặp ma mà Dương Quân Tùng này suýt biến thành ma”.

Hoa Hoa lại bước bên Quân Tùng:

- Huynh có sao không?
- Không có muội thì huynh chắc tiêu mạng bởi cái đầm tranh tối tranh sáng này.

Buông một tiếng thở ra, Quân Tùng nói:

- Hoa Hoa... Chúng ta quay trở lại hồ nước rồi tìm cách ra khỏi đây.
- Huynh không vào Thiên Ma Cổ Cốc à?

- Hoa Hoa đã thấy rồi đó. Nếu ở bên ngoài mà huynh còn suýt chết thì bên trong sẽ còn nhiều thứ cạm bẫy chết người nữa. Thôi thì bỏ quách cái pho thiên thư ôn dịch kia cho rồi.

- Nếu như muội cần tìm pho thiên thư thì không thể trở ra tay không được.

- Muội tìm cái khỉ gì trong toà Thiên Ma Cổ Cốc. Ta chỉ nói bữa nói cần với muội thôi, không ngờ nói cần nói bữa mà lại trúng.

Quân Tùng chỉ Thiên Ma Cổ Cốc :

- Thú thật với Hoa Hoa, huynh cũng chưa từng biết nơi này. Nếu như biết thì huynh đã không bị lọt chân xuống bãi lầy. Chúng ta trở lại hồ nước rồi tìm cách trở ra bên ngoài tuyệt vực này thôi. Trong đây sao huynh thấy ớn lạnh quá. Có cái gì đó khiến huynh hồi hộp.

Hoa Hoa lắc đầu:

- Chúng ta đã bước qua ranh giới âm dương rồi, chỉ có một lối là tiến về phía trước.

Quân Tùng nhìn tấm bia đá:

- Âm Dương Giới với Âm Dương Giới. Bước qua rồi bước lại cũng được mà.

Quân Tùng vừa nói vừa toan bước trở qua tấm bia phân chia âm dương, nhưng Hoa Hoa đã kịp nắm tay ghịt lại.

- Làm bất cứ điều gì huynh cũng phải cẩn thận chứ. Bộ huynh không sợ chết ư?
- Ai cũng đều sợ chết cả, huynh cũng vậy thôi.
- Nếu sợ chết thì trước khi hành động, huynh phải cân nhắc mới được.
- Hoa Hoa nói cứ như ta đang trở tài hỏa đầu quân vậy. Trước khi thêm gia vị cần phải cân nhắc phải không?

- Huynh đừng có bồn chột. Hãy thử xem có bước trở lại được hay không?

Nàng cúi xuống nhặt một hòn đá, thả qua tấm bia phân ranh âm dương.

Cạch...

Hòn đá lăn lông lốc.

Quân Tùng nhìn hòn đá rồi quay lại Hoa Hoa:

- Đâu có gì xảy ra.

Hoa Hoa cau mày, đúng lúc hòn đá đang bốc khói rồi cháy bùng lên, chỉ một khoảnh khắc hai lần chớp mắt đã biến mất.

Quân Tùng giật mình thốt lên:

- Oi... Sao thế nhỉ ? lạ lùng thật.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Nếu như vừa rồi huynh trở ra thì e rằng chẳng có cách gì cứu được huynh. Chúng ta xuống địa ngục còn có đường sống, quay trở ra thì không có đường sinh tồn đâu.

Quân Tùng thở dài:

- Eo ôi... Biết thế thì ta chẳng bước qua cái ranh âm dương chết tiệt này.
- Huynh có than vãn thở dài thì cũng vậy thôi. Đứng đây là chết, tất phải tìm một sinh lộ. Huynh có tài nhìn phong thủy tất có cách tiến về phía trước mà.

Quân Tùng nhăn nhó:

- Hoa Hoa... Đã đến nước này thì nàng phải tin ta chứ. Nếu như ta có tài nhìn phong thủy thì ta đâu có sa chân vào bãi lầy để suýt chết chứ.
- Huynh là Tiểu Thần Toán Tử mà.

- Tại nàng gán cho ta cái danh đó, chứ ta đâu phải là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình đâu.

Hoa Hoa nhún vai:

- Nếu huynh không phải là Tiểu Thần Toán Tử sao lại đưa muội đến đúng chỗ toạ lạc của Thiên Ma Cổ Cốc?

- Huynh nói bừa nhưng không ngờ lại là sự thật. Đôi lúc huynh tưởng mình cũng dám là Tiểu Thần Toán Tử lắm.

- Hãy bỏ chuyện huynh có phải là Tiểu Thần Toán Tử hay không, chúng ta phải tìm cách thoát khỏi đây. Trong lúc nguy khốn, cứ tìm nguyên cớ vì sao mình bị nguy thì chẳng giải quyết được gì mà phải tìm cách cứu nguy.

Quân Tùng vỗ tay, nhìn nàng:

- Hoa Hoa nói rất đúng. Chúng ta đã vào thì nhất định phải trở ra được.

- Theo huynh cửa ra chỗ nào?

Quân Tùng nhíu mày rồi bất giác trở về phía Thiên Ma Cổ Cốc :

- Cửa ra chính là Thiên Ma Cổ Cốc. Nhưng muốn được đến đó thì phải đi qua bãi lầy, mà huynh thì không muốn chôn thân trong bãi lầy đó.

- Muội cũng vậy.

- Thế muội có cách gì vượt qua bãi lầy kia không?

- Theo ý huynh thì sao?

Quân Tùng ngồi xuống gờ đá, chiếu mắt nhìn về phía trước. Y tưởng chừng như mọi ngõ đường để vượt qua bãi lầy này đều bị bít lại, không tìm ra một phương cách khả thi để vượt qua.

Quân Tùng buông một tiếng, thở ra nghĩ thầm:

- “Không vượt qua bãi lầy thì xem như chết chắc rồi. Cũng tại hai lão quái vật Hắc Bạch Thần Quân nên mình mới chịu cảnh lưỡng đầu không lối thoát.”

Y niệm đó khiến Quân Tùng chỉ còn biết lắc đầu chán nản, trong sự chán chường đó, bất giác Quân Tùng thấy một điều dị biệt từ ánh hào quang xanh rờn của bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc phát ra. Bốn chữ triện Thiên Ma Cổ Cốc phát quang xanh rờn rọi xuống bãi lầy tạo thành bốn điểm xanh mờ mờ.

Quân Tùng nheo mày nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Hoa Hoa...

- Huynh đã có cách rồi ư?

Quân Tùng lắc đầu:

- Huynh chẳng tìm được phương cách nào cả, nhưng thấy có một điểm lạ lùng từ bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc. Muội có thấy điểm lạ lùng đó không?

Hoa Hoa lắc đầu:

- Hoa Hoa chẳng thấy điểm dị biệt nào cả.
- Trước đây huynh đã từng nấu món Ngọc Ẩn Chu Sa.

Hoa Hoa cướp lời Quân Tùng:

- Đến bây giờ mà huynh cũng chỉ nghĩ đến chuyện bếp núc ư?

Quân Tùng khoát tay:

- Nói thì phải có đầu có đuôi, chứ huynh không có ý phô trương tài nghệ hoả đầu quân với muội đâu, mặc dù huynh có thể tự hào mình là Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân.

- Huynh nói tiếp cho muội nghe coi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Muốn đắc thành món Ngọc Ẩn Chu Sa thì cái lỗi là phải cho thực khách thấy được những hạt ngọc trong cá tồ chứa đầy cát. Bây giờ thì huynh mới nói đến điểm dị biệt mà huynh phát hiện ra ở đây.

- Huynh thấy gì?

- Nếu muội quan sát kỹ sẽ thấy bốn chữ Thiên Ma Cổ Cốc phát ra chiếu xuống bãi lầy chết tiệt kia, tạo thành bốn đóm sáng mờ mờ, ảo ảo. Huynh có thể ví, bãi lầy này và bốn đóm sáng kia như món Ngọc Ẩn Chu Sa. Nếu đúng như huynh nghĩ thì bốn đóm sáng ứng trên bãi lầy chính là chiếc cầu để chúng ta bước qua chỗ chết tiệt này.

Hoa Hoa nghe Quân Tùng lý giải, liền nhìn lên bốn chữ triệt Thiên Ma Cổ Cốc, rồi dời mắt nhìn xuống bãi lầy. Quả như Quân Tùng nhận xét, nàng buông luôn một câu thật ý nghĩa:

- Xem chừng tài nghệ của hỏa đầu quân của huynh có thể đắc thành cái món Ngọc Ẩn Chu Sa trong tuyệt vực a tỳ này.

Quân Tùng phẩn chấn nói:

- Hoa Hoa cũng cùng ý nghĩ của huynh.

- Nếu không có món đặc khẩu Ngọc Ẩn Chu Sa của huynh thì có lẽ muội và huynh sẽ biến thành hai con ma đói và khát trong tuyệt vực này.

- Nếu được cùng muội biến thành ma thì cũng được.

Hoa Hoa đỏ mặt nhìn Quân Tùng;

- Huynh nói vậy có ý gì?

Quân Tùng khoát tay:

- Huynh không có ý gì đâu.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng, gắt gỏng nói:

- Huynh đừng có ý nghĩ mình là một trang mỹ nam tử đó nhé.

- Sao... Quân Tùng mà là mỹ nam tử ư?

Thốt hết lời, Quân Tùng bật tràng cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói:

- Nếu như muội thấy ta trong bếp lò thì chẳng thốt được câu đó đâu.

Hoa Hoa mỉm cười:

- Không bàn đến chuyện đó nữa, chúng ta thử xem món Ngọc Ẩn Chu Sa có đúng như huynh nghĩ không.

- Hoa Hoa thử bằng cách nào?

- Ý của huynh thì sao? Huynh có muốn đặt chân xuống những viên ngọc đó không?

Quân Tùng tròn mắt:

- Huynh ư... Rủi...

- Chẳng lẽ huynh lại muốn muội đi trước? Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất lại để việc khó cho nữ nhi ư?

Quân Tùng đỏ mặt:

- Thôi được, để ta liều mạng vậy. Nếu có chết thì muội nhớ cúng giỗ cho ta đấy, chứ đừng quên kéo ta biến thành ma đói phiêu bạt trong cõi hư vô.

- Nếu huynh sợ thì để muội.

Quân Tùng khoát tay:

- Không không... Ai nỡ để nhi nữ xông pha chứ. Cứ xem như ta là anh hùng ra tay vị mỹ nhân vậy mà.

Quân Tùng vừa nói vừa nắm lấy sợi dây lụa, nhét một đầu vào tay Hoa Hoa.

Y cười giả lả, nói:

- Nếu huynh có chuyện gì thì cứ theo cách cũ mà thực hiện.
- Dây lụa xem ra ngắn lẫn đó.

Quân Tùng nhăn nhó:

- Nếu nó ngắn thì muội biết cách nối lại dài ra mà.

Y ghé vào tai Hoa Hoa:

- Muội có thể hy sinh chiếc áo choàng, nếu vẫn chưa đủ thì tới những thứ khác.

Hoa Hoa then chín mặt. Nàng đưa kịp nói tiếng nào thì Quân Tùng đã đặt chân xuống đóm sáng mờ ảo do chữ Thiên chiếu lên mặt bãi lầy.

Chân Quân Tùng lún xuống, khiến y giật mình, nhưng nó chỉ lún tới mắt cá thì đã chạm đá cứng.

Quân Tùng quá phẫn khích thét lên:

- Hoa Hoa... Huynh đúng rồi. Cả món Ngọc Ẩn Chu Sa của huynh cũng đúng luôn.

Quân Tùng bước chân còn lại xuống đóm sáng. Không như lần sa xuống bãi lầy, mà như đứng trên một gờ đá vô cùng vững chãi.

Quân Tùng mừng rỡ nhảy lên dặm xuống:

- Sao... Không lún nữa à?

Y buông luôn sợi dây lụa, và thong dong bước qua đóm sáng thứ hai rồi thứ ba, thứ tư, sau đó thì bước lên bậc tam cấp đóng rêu xanh lâu ngày.

Quân Tùng ngoắc Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Qua bên này đi. Chúng ta sắp ra khỏi a tỳ này rồi.

Hoa Hoa mỉm cười, theo cách Quân Tùng vượt qua bãi lầy. Nàng nhìn gã:

- Nếu không có món Ngọc Ẩn Chu Sa của huynh thì chúng ta còn mắc kẹt giữa đe và búa.
- Huynh nghĩ chưa hết đâu.

Hai người theo những tam cấp tiến lên thạch môn Thiên Ma Cổ Cốc.

Quân Tùng nhún vai:

- Đến đây thì xem như chẳng còn đường mà đi nữa.

Hoa Hoa quan sát thạch môn để tìm cơ quan khởi động mở cửa. Nàng chẳng tìm đâu ra cơ quan khởi động mà chỉ thấy ấn thủ trên thạch môn.

Hoa Hoa mỉm cười nhìn Quân Tùng:

- Mở thạch môn này chắc phải đến lượt muội.

- Muội tính làm gì?

Nàng chỉ thạch môn:

- Dùng nội lực đẩy nó ra.

Quân Tùng nhượng mào:

- Lần này thì huynh đành chịu, bởi lẽ huynh chẳng có nội lực hay ngoại lực.

- Muội làm được. Huynh chỉ đứng nhìn thôi.

Nàng khẽ gật đầu rồi đứng trước thạch môn vận hoá nguyên âm công phu bản thân, đẩy song thủ áp tới đôi ấn thủ trên thạch môn.

Ngọc thủ Hoa Hoa vừa áp vào ấn thủ thì một đóm sáng như hạt đậu lóe lên.

Trước khi đóm sáng kia phát quang, Quân Tùng linh cảm có điều bất ổn, liền thét lớn:

- Hoa Hoa... Coi chừng.

Cùng với tiếng thét đó, Quân Tùng nhào thóp lấy tiểu yêu của nàng kéo giật qua bên. Hoa Hoa vừa bị kéo giật qua bên thì đóm sáng phát quang chiếu ra một luồng sáng xanh rờn lia lấy búi tóc Quân Tùng.

Quân Tùng cảm nhận rõ mồn một như vừa có một lưỡi bảo đao, bảo kiếm bén ngọt, có thể chém sắt như chém bùn lướt qua đỉnh đầu mình, càng hoảng hốt hơn bởi cảm nhận đó nên dè dặt Hoa Hoa xuống sàn đá.

Tóc Quân Tùng phát lên Mộng Hoa Hoa.

Trong cơn hoảng loạn tột cùng, y ôm cứng lấy Mộng Hoa Hoa mà không nghĩ đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân.

Mãi một lúc sau Hoa Hoa mới đẩy Quân Tùng ra. Quân Tùng vội vã nói:

- Hoa Hoa... huynh chết rồi ư?

Nàng nhìn Quân Tùg:

- Huynh chưa chết mà chỉ mất đi búi tóc thôi.

Quân Tùg thở hắt ra một tiếng, ngồi nhồm dậy, ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nàng nhìn Quân Tùg:

- Một ánh chớp phát ra từ thạch môn, nếu không có huynh thì muội đã chết rồi.
- Thế là ta đã cứu Hoa Hoa.

Nàng gật đầu:

- Sao huynh biết mà cứu muội ?
- Tự dưng có linh cảm bất ổn. Linh cảm đó buộc ta phải hành động.

Y rờ lên đỉnh đầu:

- Giờ thì ta giống một xú nam tử rồi he.

Hoa mỉm cười:

- Bây giờ muội càng tin huynh chính là Tiểu Thần Toán Tử, biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

- Hầy... nàng quên cái danh Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch đó đi. Cũng bởi vì cái danh Tiểu Thần Toán Tử mà Dương Quân Tùg rơi vào cái rọ này, chẳng biết sống chết ra sao nữa.

- Muội sẽ tìm cách đưa huynh ra.
- Muội sẽ dùng cách gì?
- Thạch môn này phải có cơ quan bí mật khởi động mở cửa. Tạm thời chúng ta chưa tìm ra.
- Thế thì tìm.

Hai người dò dẫm tất cả mọi góc ngách quanh thạch môn Thiên Ma Cổ Cốc, nhưng chẳng thể phát hiện được cái gì đặc dị có thể nghi ngờ là cơ quan khởi động thạch môn.

Quân Tùg thất vọng gãi đầu.

Y nhìn Mộng Hoa Hoa:

- Sao chúng ta không gạt hái sự suông sẻ chứ? Hết cạm bẫy này lại đến cạm bẫy khác.

Quân Tùng ngồi bó gối nhìn lên thạch môn.

Y lẩm nhẩm nói:

- Người có thể nói cho ta biết cách mở ra như thế nào chứ? Hay người không thích nữ nhân mà lại thích nam nhân?

Quân Tùng bật bật dậy nhìn Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Có thể huynh mở cửa này chăng?

Hoa Hoa lắc đầu:

- Huynh không có nội lực thì sao mở được, huống chi còn luồng thạch quang tử thần đó.

- Nếu không mở nó thì chúng ta lại chịu chết trước cửa Thiên Ma Cổ Cốc ư?

Quân Tùng buông một tiếng thở dài:

- Ai cũng có số mà, biết đâu thạch môn Thiên Ma Cổ Cốc lại có duyên với huynh.

- Huynh cẩn thận.

Quân Tùng bước đến trước thạch môn. Mắt y đóng đinh vào đôi ấn thủ in trên cách cửa đá. Quan sát đôi bản thủ đó, Quân Tùng quay lại Hoa Hoa:

- Hoa Hoa, đến đây.

- Huynh phát hiện được gì ?

- Là lòng lăm.

Nàng bước đến bên Quân Tùng. Quân Tùng chỉ đôi ấn thủ:

- Nàng nhìn kỹ xem đôi ấn thủ này sẽ thấy cái điều kỳ cục.

Hoa Hoa nhìn đôi ấn thủ in trên thạch môn rồi nhìn lại Quân Tùng:

- Hai bàn tay phải.

Quân Tùng gạt đầu, xòe hai bàn tay đến trước:

- Phàm người ta có trái và phải, đằng này thạch môn lại in cả hai ấn thủ đều bên phải cả. Vậy thì sao?

Quân Tùng nhíu mày:

- Trái phải... phải trái. Phải phải trái trái, không lẽ chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc là một quái nhân ư?

Hoa Hoa nhìn lại đôi ấn thủ. Nàng lắc đầu:

- Không phải như huynh nghĩ đâu.

- Theo Hoa Hoa thì sao?

- Đôi ấn thủ để lại trên thạch môn do hai người tạo ra. Hai người đó là một nam một nữ. Nếu huynh quan sát thì sẽ nhận ra ngay một ấn thủ nhỏ nhắn còn cái kia thì to.

Quân Tùng nheo mày:

- Ý Hoa Hoa nói của nam nhân thì thô còn nữ nhân thì thanh tú à?

- Tất nhiên rồi.

Quân Tùng chìa tay đến trước Mộng Hoa Hoa.

- Thử xem coi.

Nàng nhún vai, rồi đặt tay bên cạnh tay Quân Tùng :

- Huynh nghĩ thế nào?

Quân Tùng sượng sùng nói:

- Nàng nói rất đúng. Thế thì muốn mở thạch môn này phải có hai người một nam một nữ.

Quân Tùng nhìn lại đôi ấn thủ:

- Ta hiểu rồi.

- Huynh hiểu gì?

- Chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc là đôi hiền kang lệ như bóng hình. Và bây giờ họ cũng muốn huynh và Hoa Hoa trở thành một đôi hiền kang lệ như họ.

Hoa Hoa then thùng:

- Huynh đừng nói sàm.

- Đâu phải ý của Quân Tùng mà đây là ý của chủ nhân Thiên Ma Cổ Cốc. Nếu Hoa Hoa không đồng ý theo họ thì chúng ta sao mở được thạch môn.

- Hoa Hoa có cách.

- Cách gì?

- Huynh một bên, Hoa Hoa một bên, chúng ta vừa tránh được luồng thanh quang chết chóc kia, đồng thời lại mở được thạch môn nữa.

Quân Tùng chắc lưỡi nói:

- Nàng sợ ta trả thù nàng sau khi thành thân bởi một roi nàng đã tặng ta ở cổ miếu chứ gì?

Hoa Hoa nhìn thẳng vào mắt Quân Tùng:

- Hoa Hoa chưa nghĩ đến chuyện đó, mà chỉ muốn rời khỏi tuyệt cốc này với pho thiên thư kia thôi.

- Trong đầu nàng không để cho ta một chút sao mà cứ nằng nặc với cái pho thiên thư ôn dịch Lường Thiên Xích gì đó?

- Huynh hãy giúp muội, rồi muội sẽ đáp cho huynh.

- Nói vậy còn nghe được.

Quân Tùng nhìn Hoa Hoa:

- Chúng ta cùng áp tay ấn thử một lượt nhé?

Hoa Hoa gật đầu:

- Chỉ cần một xao lãng, không có sự phối hợp nhịp nhàng thì cả hai sẽ chịu hậu quả thảm khốc đó.

Quân Tùng thở dài:

- Nhưng huynh không có nội lực, không biết có tác dụng gì không.

- Muội sẽ không dụng đến nội lực. Tất cả đặt vào định số.

Quân Tùng gật đầu.

Hai người rít một luồng chân nguyên thật sâu căng phòng lồng ngực rồi từ từ đặt tay vào ấn thử. Quân Tùng nghiêm giọng nói:

- Hoa Hoa... Bắt đầu ấn bản thủ vào.

Hoa Hoa và Quân Tùng cùng chớp mắt ra hiệu rồi đồng loạt ấn tay vào ấn thủ in trên thạch môn.

Cạch...

Luồng thạch quang xuất hiện, xẹt ra điểm thẳng tới phía trước và cũng làm cho Quân Tùng lẫn Hoa Hoa lóa mắt.

Quân Tùng nghĩ thầm:

- Ta chết chắc rồi.

Nhưng không như Quân Tùng nghĩ, luồng thanh quang kia như một cây gậy phát quang đẩy thạch môn trượt dần vào trong, trong khi y và Hoa Hoa chẳng hề tốn chút sức lực nào.

Trượt vào trong Thiên Ma Cổ Cốc đúng một trượng thì thạch môn dừng lại, luồng thanh quang cũng biến mất. Quân Tùng lia mắt nhìn qua bên.

Y và Hoa Hoa đang ở trong một gian tiền sảnh khá rộng.

Quân Tùng hồi thúc Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Chúng ta vào rồi.

Y nắm tay Hoa Hoa bước nhanh ra khỏi thạch môn. Cả hai vừa rút tay khỏi ấn thủ thì thạch môn lại trượt vào đóng sập lại.

Quân Tùng nhìn Hoa Hoa;

- Bây giờ thì nàng và ta trở thành hai tên tù không lối thoát trong toà Thiên Ma Cổ Cốc này.

--- 000 ---